

Arrest

nr. 91 099 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 augustus 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 19 augustus 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 8 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 maart 2012 nr. 78 067 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 6 juni 2012 verzoeken de Franse autoriteiten aan België de terugname van verzoeker op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 25 juli 2012 wordt verzoeker overgedragen aan België en op 30 juli 2012 dient hij een tweede asielaanvraag in.

Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten O. N. geboren te N. , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 30/07/2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 19 augustus 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 26 augustus 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 december 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 maart 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 30 juli 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart dat hij nogmaals zijn identiteitskaart naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds een identiteitskaart naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart dat hij geen bewijzen kan voorleggen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen van de betrokkene loutere en gemakkelijke beweringen zijn, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 02/04/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste en een tweede middel aan die luiden als volgt:

“1e Ernstig Middel: Schending van artikel 51/8 juncto artikel 48/3 minstens artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980

Overwegende dat artikel 48/3 stelt dat (...).

Overwegende dat artikel 48/4 stelt dat (...)

Overwegende dat het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 het begrip vluchteling definieert als volgt: (...)

Overwegende dat in de motivering van de verwerende partij zich de facto beperkt tot de opmerking dat de verklaringen van vertoger loutere en gemakkelijke beweringen zijn, dat ze terugslaan om de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties en dat hij geen nieuwe gegevens naar voren brengt en dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 zodat zijn aanvraag niet in overweging moet worden genomen;

Overwegende dat artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat: (...)

Overwegende dat aangeeft dat er sprake is van represailles tegen personen die samenwerken of hebben samengewerkt met buitenlandse troepen en contractanten alsook investeerders, wat niet nuttig kan worden betwist;

Dat deze medewerkers van zodra zij de zogenaamde groene zone, of de andere beschermde gebieden waar de contractanten werkzaam zijn zo onder meer op de luchthaven, verlaten zij blootstaan aan terroristische acties en afrekeningen waarvoor noch de buitenlandse troepen noch de Irakese veiligheidstroepen en de politiemacht adequaat kunnen bescherming bieden;

Dat deze feiten dagdagelijks gebeuren;

Dat bovendien vertoger een bijzonder opvallende fysionomie heeft, zeer groot is van gestalte zodat hij zich moeilijk kan verschuilen of onderduiken zonder op te vallen en argwaan te wekken of de aandacht op zijn persoon te trekken;

Overwegende dat inderdaad hic et nunc vertoger inderdaad niet kan aannemelijk maken dat deze daden van vervolging gericht zijn tegen hem persoonlijk maar dat dit ook niet voorzien is artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 maar dat deze overeenkomstig artikel 48/3, §4, d) en e) gericht zijn tegenover een bepaalde sociale groep omvattende onder meer alle personen die werken voor westerse bedrijven in het algemeen, Amerikaanse firma's en het leger in het bijzonder;

Overwegende dat dit principe ook werd ingeschreven in artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 zo onder meer sub b) en c);

Overwegende dat de verwerende partij derhalve zowel de Conventie van Genève als artikel 48/3 en 48/4 te eng interpreteert en vereist dat vertoger zou aangeven dat hij individueel zou blootstaan aan vervolging maar dat dit niet noodzakelijk is binnen het kader van de wet van 15 december 1980, het volstaat dat hij aangeeft dat hij hoort tot een groep van personen die werken voor westerse bedrijven die dagdagelijks wordt gevisieerd en hij het slachtoffer is van schendingen in de zin van artikel 1.A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 §2 van de wet van 15 december 1980 minstens artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat vertoger dit geschreven ziet in de dagdagelijkse persberichten zodat de bestreden beslissing werd genomen met schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 en ten onrechte de FOD Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken geweigerd heeft de asielaanvraag van vertoger in overweging te nemen;

Overwegende dat de beslissing tot weigering van de erkenning dan ook volstrekt ab irato werd genomen in strijd met de Wet van 15 december 1980, het K.B. van 8 oktober 1981, bovendien in strijd met de verplichting tot draagkrachtige motivering waarover infra meer;

Dat om deze redenen de beslissing moet worden vernietigd;

Dat het verzoek van vertoger te worden erkend als zijnde vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3, minstens om de hierboven vermelde redenen de subsidiaire beschermingsstatus aan vertoger dient te worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4 zodat de asielaanvraag van vertoger van 19 augustus 2012 manifest ontvankelijk is en diende te worden overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om vervolgens te handelen als naar recht;

Dat de bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd;

Het eerste middel is ernstig;”

“2e Ernstig Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel

1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Overwegende dat artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stelt dat:

(...)

Overwegende dat artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 voornoemd stelt dat:

(...)

Overwegende dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

(...)

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de mededeling dat vertoger geen nieuwe stukken overlegt en zijn verklaringen moeten worden afgedaan als loutere en gemakkelijke beweringen waar thans geen geloof aan kan worden gehecht omdat zijn eerste asielaanvraag niet werd weerhouden als zijnde weinig geloofwaardig;

Overwegende dat de feitelijke toestand zoals deze thans bestaat in Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder niet ter discussie staan, evenmin de feiten van blinde terreur alsook gerichte aanslagen op medewerkers van de zogenaamde bezettingsmacht, maar dat het één en het ander maar van tafel moet worden geveegd omdat vertoger enerzijds niet beschikt over de nodige stukken, anderzijds het persoonlijk karakter van zijn problematiek niet kan aantonen;

Overwegende dat de motivering dan ook strikt genomen kan worden beperkt tot één enkele lijn die op geen enkele wijze rekening houdt met de uitgebreide uiteenzetting van vertoger wat ten volle moge blijken uit het administratief dossier;

Overwegende dat de volledige bestaande toestand in Irak buiten beschouwing wordt gelaten om welke reden ook eigen aan de verwerende partij maar dat dergelijk handelen niet kan worden beschouwd als zijnde bijzonder zorgvuldig zodat eveneens op deze grond de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat de gegeven motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

** * **

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand in Irak zoals die sedert de oorlog tegen het regime van Saddam Houssain tot heden ten dage bestaat en de toestand waarin opstandelingen en sectair religieus geweld de bevolking in het algemeen en de medewerkers aan de zogenaamde bezettingsmacht in het bijzonder dienen te leven;

Overwegende dat deze door vertoger geschetste situatie volstrekt overeenkomt met de algemeen bekende feiten dewelke dagdagelijks worden opgenomen in de algemene pers en waaruit blijkt dat medewerkers van de zogenaamde bezettingsmacht en agenten van de overheid bestendig het doelwit zijn van gerichte aanvallen waarbij zij worden vermoord, hun eigendommen en goederen verwoest zien, hun familie bedreigd wordt blijkbaar met als enig doel de bezettingsmacht te ontwrichten en de prille democratie te stabiliseren met het oog op het organiseren van een vorm van anarchie die voldoende voedingsbodem zou bieden voor de instelling van een kalifaat naar Iraans model;

Overwegende dat vertoger dan ook de mening toegedaan is dat de behandeling van zijn asielverzoek niet geschiedde op een faire en objectieve wijze doch wel integendeel op een lapidaire wijze een nietszeggend standpunt inneemt teneinde een zogenaamd bevriende regeringsvorm niet voor het hoofd te stoten wat zonder meer dient te worden aangemerkt als zijnde onzorgvuldig minstens dermate onredelijk dat het de objectieve toeschouwer als schokkend overkomt;

Dat minstens op deze grond de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt in strijd met de inhoud van het dossier en de algemeen gekende feiten zodat de beslissing moet worden vernietigd;

*Dat vertoger dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;
Overwegende dat zelfs indien vertoger niet de daadwerkelijke individuele vervolging binnen het kader van de Conventie van Genève zou kunnen aantonen het dwingend is hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;
Dat inderdaad de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft dat de gebeurtenissen zoals vertoger aangeeft in zijn vluchtrelaas inderdaad hebben plaatsgevonden en er wel degelijk in deze periode zich ernstige feiten hebben voorgedaan die vervolgingen kunnen uitmaken waarbij personen met het profiel van vertoger wel degelijk van zodra zij de beschermde zones zoals de luchthaven en de groene zone in Bagdad verlaten blootstaan aan blinde represailles vanwege terroristen van divers pluimage waartegen de overheid op generlei wijze bescherming kan bieden;"*

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van art. 51/8, juncto art. 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat verwerende partij de Conventie van Genève en art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 te eng interpreteert door te vereisen dat een individueel risico op vervolging moet worden aangetoond.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 51/8 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel bepaalt wat volgt:

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het eerste middel is ongegrond."

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, juncto art. 62 van de wet van 15 december 1980.

Verzoekende partij suggereert opnieuw dat de bestreden beslissing zou aangeven dat verzoeker er niet in slaagt het persoonlijk karakter van zijn problemen aan te tonen. De bestaande toestand in Irak werd volledig buiten beschouwing gelaten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij met haar grieven niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing steunt op foutieve gegevens of dat zij op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Er wordt nochtans op pertinente wijze uiteengezet in deze beslissing waarom de voorgelegde documenten of gedane verklaringen niet voldoende zijn om nieuwe gegevens uit te maken die een ernstige aanwijzing zijn van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij art. 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het tweede middel is ongegrond."

2.3.1. De eerste twee middelen worden wegens hun nauwe samenhang samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de

vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De omstandigheid dat de motivering summier zou zijn, maakt geen schending uit van de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het eerste middel citeert verzoeker de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en voert hij aan dat hij erkend zou moeten worden als vluchteling en dat hem de subsidiaire bescherming zou moeten worden verleend. In het tweede middel voert verzoeker aan dat de volledige bestaande toestand in Irak buiten beschouwing wordt gelaten terwijl de administratie daar perfect van op de hoogte is, zodat de bestreden beslissing als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt omdat ze in strijd is met de inhoud van het dossier en met de algemene gekende feiten.

2.3.3. Er dient vooreerst op te worden gewezen dat de huidige bestreden beslissing geen beslissing betreft tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, maar een weigering inhoudt om de tweede asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen.

Voor zover verzoeker in het eerste middel de schending opwerpt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat voormelde bepalingen de voorwaarden omschrijven waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zou worden erkend. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris, kan verzoeker niet met goed gevolg verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting de Raad lijkt te willen vragen zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet worden opgemerkt dat de Raad in het kader van huidige procedure slechts optreedt als annulatierechter en in die hoedanigheid enkel een wettigheidstoezicht op de eerste bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

2.3.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag van 30 juli 2012 volgend document heeft voorgelegd:

- zijn originele identiteitskaart die hij reeds had voorgelegd bij zijn eerste asielaanvraag.

In het bijbehorende interview heeft verzoeker dit aangebracht stuk nader toegelicht en het volgende verklaard:

“Mijn broers M.A. of M. gaan het nodige doen om bewijzen te verzamelen in verband met mijn problemen. Tot op heden heb ik nog geen bewijzen ontvangen. Ik kan niet terug naar Irak mijn leven is nog altijd in gevaar. Ik ben bang als ik terugkeer dat ik zal vermoord worden.”

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Overwegende dat de betrokkene op 30 juli 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart dat hij nogmaals zijn identiteitskaart naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds een identiteitskaart naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart dat hij geen bewijzen kan voorleggen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen van de betrokkene loutere en gemakkelijke beweringen zijn, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties.”

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat hij bij zijn tweede asielaanvraag als enig stuk zijn identiteitskaart heeft voorgelegd die hij reeds had voorgelegd bij zijn eerste asielaanvraag. Het motief *“Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart dat hij nogmaals zijn identiteitskaart naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds een identiteitskaart naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”* strookt bijgevolg met de gegevens van het dossier en is niet kennelijk onredelijk.

Inzake zijn verklaringen toont verzoeker met zijn uiteenzetting in het middel dat de toestand in Irak buiten beschouwing wordt gelaten terwijl die nochtans gekend is door de verwerende partij, niet aan dat het onjuist zou zijn of kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoekers verklaringen dat hij niet terug kan keren loutere en gemakkelijke beweringen zijn, dat ze terugslaan op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten en dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties.

Het begrip “nieuw gegeven” houdt niet in dat elk stuk dat of elke verklaring die nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de bevoegde asielinstantie, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overweging B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris begrensd tot de beoordeling dat het nieuw gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom de vaststelling dat hij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een foutieve feitenvinding.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat ten onrechte niet werd aanvaard hij nieuwe gegevens zou hebben aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. *In casu* werd rekening gehouden met het stuk dat verzoeker heeft voorgelegd en de verklaringen die hij heeft afgelegd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET